

KRUŽNI TOK

uzdrhtah i digoh ruke
kao da lovim molitve po nebu
nečujni ostaju putnici gore
i reči mi se kotrljaju u grlu
u tami i traže svoj put
kao pre mnogo godina kada sam zaplakao
i struji suton po belim ornamentima daljina
nebeski se mlin okreće
i slama ono što putuje u mojim očima i po mojim dlanovima
melje se nemušto brašno slepila
ludilo grada glas večernjih putnika
i dolaze lica mrtvih
i ja kružim po ostrvu kružnog toka
kao po amvonu ulica i zgrada
kamenja koji je anđeo odvalio sa groba
i moje ruke pružene ka mraku nepresušnih reči nesrećnika
i mrtvi traže svoj glas
u mojim očima i rečima sunca i istoka putuju mrtvi
i moj glas kao da prodire u zemlju
sve se probudilo i sve je počelo
kristalni cvet tame se rascvetao
u ovom građenju ništa se više ne čuje
sem glasa mrtvih koji pružaju ruke zaboravljeni
i naplaćuju pitanja
s pojedinačnim rečima koje
kruže kao osveta za ovaj život
koji opstaje i na njima
i stojimo rame uz rame mrtvi
i nestaje moj lik u azbuci seni i tame
i sve se otelo kao blago
kao tajna mrtvih
kao okrutni lavirint tame
koji je zatomio moje oči glas i telo

i sve je u senci mrtvih
i u senci života i smrti
kao san kao lutanje
i ti i ja sedimo na stepenicama kao razapeti
nemi željni daljina

* * *

zgrade će progutati sunce i mesec
i ostaće grobovi sa daljinskim upravljačima
jedna ptica umire na nebu
jedna ulica umire pod teretom bagera
pepeljara je kao grobnica cigareta
i šumeća tableta izađe kao mesec
i neke naočare su kao bicikl na nosu
neke suze umiru u razmazanoj šminki pod noktima
na asfaltu mrtve žvake ostavljaju belu fleku
koju bi trebalo iščitati
biblioteke su velika groblja
laž je mala smrt
plesnivi otrov mraka parališe moje telo
i ćutim
i život se okreće oko smrti

P. S. A gde sam ja
Bogu iza nogu

SEMAFORI KAO DA NE RADE

evo nas nagih na čaršafu kao na platnu
i zora je sručila celo sunce na prozore
mi kao prvi ljudi ne sređujemo svoj vrt
divna slika u ovom danu
ogrnuti izlazimo s više listova smrti
koračajući iz dubine gledamo terase praznika
prvih jutarnjih kafa i olova što klizi po ljudskim očima
i senke se sliću u vatri jutra i sve miriše na stvorenja
koja su ovladala svojim danima

smrt se odlaže iza ovog samoubistva
radnici prave novi ritam kao jedinu novost u današnjoj muzici
kese su pune i gostimo se na trpezi
reč navrh jezika priziva bočicu s otrovom
čemu bočica bacam je u reku zatvorenu kao poruku
koju će naći neko mudriji i jači
imun na sve doskočice
i novo lice ne govori ništa
spokojstvo me muči kad vidim kakva bi ovo mogla biti smrt
kao junaka crtanog filma ili užasne sudbine koja samo kevdće
kô nasmešeni pas
jer semafori kao da ne rade i svako nalazi svoju boju i put

DANI

1.

sekutići slepoće u ovoj sobi
grizu pupčanu vrpcu
između tišine i jasnog sveta
i ćutim kô spomenik i kao
daleka nesreća
nerazumljiv jezik u mahnitanju reči
podupire ovaj nesporazum
bandere kao kobre osvetljavaju
crnu površinu asfalta
prošla je rasprodaja dana
u kojem jezici menjaju sve
za blešteće reči tražeći objašnjenje
još jednog dana
što ostavlja mačke u džaku
rogove u vreći

2.

ljupki nemir što ih miri sa životom
nosi još jednu sliku
to je svet prepun kreatura kao Bošova
saga

3.

ukrotitelj vazduha pokreće vetar
i zvuk mokraće se širi po plafonima
vodopadi zgrada
ujutro u tašnama nose crne rupe
vrtoglavice
snovi i hrkanje jedini jezik koji
razumem čuva ovaj grad
samo nepokretnost

4.

reči će pomutiti novu izvesnost tamo je gluva slepoća pod zemljom
u štalama neba gde se krckaju orasi
kao glas mrtvih pevaju opsenari
i cela ova prašuma iz lista knjige
zamagljuje jasan svet

5.

rašireno more gubi se u meni
nestajem u jednom brodolomu
tamnog kaleidoskopa
u tamnici svetova u kojoj pevaju mrtvi
i postajem nesravnjiva slika

6.

svetlost svog porekla nosi sunce
u rukama ljudi
čiji zavet iščitavam
okom dana što se okreće
samo sunce senka san i vreme
na horizontu moje sobe
i samo koža kost i meso pustinje

7.

glas sunca se bučno otvara i zatvara
kao cvet kao glas leptira

IGROKAZ

idemo autobusom kô spomenici
kao da su nam noge pustile korenje
ukočenost u našim telima zeva
u podrumu proletnjih zaliva neba
sokovi ulica su kao kiselost i siromaštvo
pored nas su kante mrtvačnice smeća
izvan grada deponije su groblja
kiša pada u pravcu sunčevih kapljica
divovi drveća sapleteni drže se čvrsto
svako ide svojom putanjom
oluci čuvaju glasove i blag vazduh
nam je preparirao lica
i ispravljam se u ovo gunguli
i vidim gubice pasa koji
ispijaju senke voda i gledaju u nas
mahnitost u nama kao da je počeo maraton biciklističke ili auto-trke
i suton dana donosi velike pijavice mulja
i mi lagano tonemo u kuće zgrade puteve
nebesa i ulice uzimajući vazduh
i kosti u nama se hladno drže jedna
naspram druge do sledećeg
igrokaza
arhipelazi zvezda otvaraju svoje prozore
i vidi se antena pokraj prozora kao minduša
u obrvi zgrade
nadgornjavaju se
zemlja i nebo i ljudi i vrte se
oko svoje ose
i tu je
jedan kraj priče

JEDNA ULICA

ima jedna mala ulica
prostire se kao gavran
kad polako sleti na orah
ona vodi do jedne male sobe
koja ima ormar s prozorom

koji gleda na krevet
od ustajalog znoja
i kašikice se vrte oko svoje ose
kafane šoljice razdevičene od rakije
velikom beonjačom slute plafon
tu su i četiri neba u oknu
prekrivena plakatima
na kojima jedna devojčica
okružena dežmekastim oblacima
i leptirima
ubacuje novac u veliku kasu
koja svojim zupčanicima
gradi novi svet
kriju nam se pojmovi
i svi bespomoćno nagađamo novu priču
zavedenu u starim obrisima

MALI OMAŽ JEDNOM PROSTORU I JEDNOJ NOĆI

jedna tavanica je toliko visoka
da čovek mora da iskrivi vrat
daleka je kao raj
veliki lusteri svetle
kao zrelo grožđe
statisti ključevi otvaraju pogrešna vrata
telefoni spavaju na stolu
i poruke i pozivi ih bude i prsti
rukonasloni fotelja kao ovnovi
koji su jedan drugom okrenuli leđa
i tu nema borbe
boce za gašenje požara dremaju
u uglu
postrojene nečijom rukom
i tu su novine u vratima koje prelaze
sve geografske širine i dužine
čemu služe? ali to je jedino
što ovde stiže
one su kao dugačka pisma koja nikad
neću pročitati
radijatori kao deo pokvarenih orgulja

ne puštaju melodiju
ali i ne greju
pod kao šahovska tabla bez kraljeva
koji su abdicirali
nemoguća partija
i izlazim na ulicu
mreža je pohvatala mrak
ostaju samo lica ljudi
i naša lica sjakte
po ulicama
kao izgubljeni dukat
koji kao da niko ne traži
i čuje se metež cipela
koji obećava ponavljanje